

Scénář k rozhlasové reportáži - Marie Filipi

Zpracovaly: Lenka, Aneta, Eliška, Adéla, Simona

Lenka: Paní Marie Filipi se narodila dne 27. ledna 1946 v Josefově.

Pamětnice (24:07–24:18)

No já jsem jako děcko vyrostla v Josefově, my jsme se tady přestěhovali až v roce 1957. A jestli víte, v Josefově byla škola - jednotřídka. (...)

(24:31–24:50)

My jsme chodili třeba 3 děti do první třídy, dvě do druhé, čtyři do třetí a prostě on (pozn.: pan ředitel) vždycky 10 minut vykládal prvňákům, pak vykládal třeba dalších 10 minut druhákům, dal nám úkoly... a taky jsme se naučili psát a číst a vystudovali jsme.

Lenka: Od páté třídy navštěvovala paní Marie Základní školu v Prušánkách a po absolvování 2. stupně navštěvovala Střední všeobecně vzdělávací školu v Hodoníně, což je obdoba dnešního gymnázia. Následně šla na vysokou školu.

Pamětnice (27:48–28:03):

Já jsem pak udělala právnickou fakultu v Bratislavě, protože nebyla v té době brněnská právnická fakulta a do Prahy to bylo daleko, tak já jsem studovala v Bratislavě od 64. do 69. roku.

Lenka: Po vysoké škole pracovala nejprve jako podnikový právník ve Zlíně a poté v advokacii jako notářka v Hodoníně.

Aneta: Přestože se narodila po druhé světové válce, její výchova byla rodinnými zkušenostmi z války ovlivněna.

Pamětnice (00:24–0:35)

Ty hodnoty v mém životě se utvářely v podstatě podle toho, protože v rodině se to hodně tradovalo, moji rodiče byli zapojeni aktivně i celá rodina do toho odboje. (...)

(0:39–0:45)

A ty hodnoty byly založeny v podstatě na tom, čeho si má člověk vážit.

Aneta: Mezi tyto hodnoty patřila zejména láska k vlasti, láska k člověku a pomoc jeden druhému. Za druhé světové války byla celá rodina ze strany otce zapojena do protifašistického odboje. Utvořili skupinu napojenou na odbojovou skupinu Moravská rovnost, která fungovala v Brně. Jejich úkolem bylo například narušování hospodářské činnosti za protektorátu a pomoc lidem, které stíhalo gestapo.

Pamětnice (05:11–05:21)

Dokonce jeden můj strýc v Praze byl zastřelený za ... a dvě tety byly v koncentračním táboře v Mauthausenu. Obě to přežily, ale teda přežily to v hrozném stavu.

Aneta: Její rodina ukryvala tři parašutisty ze skupiny Clay Eva. S jejich rodinami je dodnes v kontaktu.

Eliška: Paní Marie Filipi politickou situaci 50. let v době základní a střední školy nějak zvlášť nevnímala.

Pamětnice: (44:45–44:52 (...) 44:54–44:57)

Mě to teda tak nějak neovlivnilo v tom zlém slova smyslu, protože mé rodině nebylo ukřivděno. (...) Nebylo to tak, že by jim někdo sebral majetek.

Eliška: Politická situace ji neovlivnila ani v otázce víry, neboť rodina nebyla nábožensky založená. Daleko raději paní Marie vzpomíná na ...

Pamětnice: (28:09–28:19)

Chodili jsme na čaje no a pracovali jsme taky v různých... v pionýru tenkrát samozřejmě, dneska děcka chodí do skautu... my jsme tenkrát... to byla obdoba Skautu bych řekla.

(45:07–45:37)

nooo tak tady bývaly... chodila jsem taky v kroji jo, folklor se tady, I když ne v takovém rozsahu jak teďka se dodržoval, ale párkrát jsem byla v kroji. A bývaly tady plesy. Těch plesů - teď jsou třeba dva za tu sezónu - ale tenkrát byly třeba každý týden. Měli hasiči, měli myslivci - každá ta složka měla nějaký ples a každý týden se chodilo po plesech. A maškarní plesy - to si pamatuju, že jsme chodili za masky - a to bývalo teda něco moc hezkého.

Eliška: Dále vzpomíná na chmelové brigády a práci v sadu.

Adéla: Přestože se o politiku nikdy nezajímala, při studiu vysoké školy na Slovensku vnímala probíhající demonstrace za osamostatnění se Slovenska. Při okupaci vojsky varšavské smlouvy byla doma v Prušánkách.

Pamětnice: (35:29–35:57)

To bylo zrovna o prázdninách, já jsem promovala až v roce 69 a tady jezdily teda tanky, letadla jsme slyšeli. Moji rodiče nebyli doma, oni byli zrovna na dovolené v Jugoslávii, my tam máme nějaké příbuzné, takže jsem byla sama v baráku, že to bylo docela nepříjemné, no ale v podstatě jsem si to do takové míry ani nějak neuvědomovala, že je to okupace.

Adéla: Paní Marii překvapilo, že k sametové revoluci došlo, přestože vnímala, že společnost k této změně špěla. Daleko více ji zasáhl rok 1993, kdy došlo k rozdělení Československa.

Pamětnice (46:30–46:55)

No tak ne moc dobře, já prostě protože jsem mezi těma Slovákama vyrostla pět roků v té Bratislavě a mám tam doposud dobré přátele, se kterými se stýkám ze školy, tak mě to, prostě jsem aj brblala, abych vám řekla pravdu, protože mě... nevím proč k tomu došlo, nebyla jsem z toho to, ale nakonec teda Slováci to už v tom

osmašedesátém chtěli nebo devětašedesátém, když to bylo.

Simona: A co by paní Marie Filipi vzkázala dnešní generaci mladých?

Pamětnice (48:04–48:19)

Že si nevybírám člověk do jaké doby se narodí, jo, a že prostě musíte se snažit v té době žít podle možností slušně a tak, abyste si mohli vážit sami sebe (...)

(48:58–49:00)

aby se nemusel člověk sám za sebe stydět